

Ҳадис дарслари (47-дарс). Огоҳ бўлинглар, бу дунё орқада қолиб кетади

19:35 / 22.08.2019 5765

Али розияллоҳу анхудан ривоят қилинади:

«Донни ёрган ва жонни халқ қилган Зот билан қасамки, Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам менга мени фақат мўмингина яхши кўришини ва фақат мунофиқгина ёмон кўришини аҳд қилганлар».

Муслим, Термизий ва Насаийлар ривоят қилганлар.

Шарҳ: Аввало ровий – амирул мўминин Али ибн Абу Толиб розияллоҳу анхунинг таржимаи ҳоллари билан танишиб олайлик:

Али ибн Абу Толиб ибн Абдулмуттолиб ибн Ҳошим ал-Қурайший хулафои рошидиннинг тўртинчиси, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг амакиларининг ўғилларидир. Онлари – Фотима бинти Асад ибн Ҳошим ибн Абдуманоф. Кунялари Абул Ҳасан. Ҳазрати Али милодий 600 йилда Маккан Мукаррамада таваллуд топдилар. Бирор марта ҳам бутларга сиғинмаганликлари ва жоҳилият ифлосликлари билан хулқланмаганликлари сабабли «Каррамаллоҳу важҳаҳу» (Аллоҳ унинг юзини мукаррам қилсин) деб сифатланадилар.

Ҳазрати Али ёшлик пайтларида доимо Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам билан бирга бўлиб, бирга овқатланар эдилар. Бунга сабаб шуки, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг амакилари Абу Толибининг

фарзандлари кўп эди. Шунда Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам амакилари Аббосга қаратса «Эй амаки, акангиз Абу Толибнинг болалари кўп. Кўриб турганимиздек, ҳозир ризқда, яшашда кўп қийинчиликлар бўлиб турибди. Абу Толибнинг ҳузурига бориб, болаларидан келадиган ташвишини бир оз енгиллатайлик», деб айтдилар. Шунда улар бориб, Аббос Жаъфарни, Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам эса Алини олдилар. Мана шундан кейин Али Расууллоҳ билан бирга яшай бошладилар.

Ҳазрати Али Расууллоҳ набий қилиб юборилганларидан кейин ёш болалардан биринчи бўлиб [иймон](#) келтириб, Исломни қабул қилганлар. Ана шу вақтда ёшлари ҳали саккиздан ўтмаган эди. Анас ибн Молик айтадилар: «Душанба куни нубувват келган, сесанба куни Али Исломга кирган».

Али ибн Абу Толиб ҳамма жангларда иштирок этдилар, фақат Табук жангидаги Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бу зотни аҳли байтларига бошлиқ қилиб кетганликлари сабабли иштирок эта олмадилар.

Али шижаатли, сўзда фасоҳатли, илмли, ахлоқли, сабрли, адолатли, ҳилмли, иффатли, тақвадор, дунёда зоҳид, тавозуъли ва мусулмон йигитлар орасида Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга энг яқин киши эдилар. Шунинг учун Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Мен илмнинг шаҳри бўлсан, Али унинг эшигидир», деб айтдилар.

Али каррамаллоҳу важҳаҳу араблар орасида шижаатли, ботир паҳлавонлардан эдилар. Бадр жангидаги мушриклар бошлиғи бўлган Валид ибн Утбани ер тишлатдилар. Уҳуд жангига куни байроқ кўтарган сахоба Мусъаб ибн Умайр ўлдирилганда, Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам байроқни ҳазрати Алига топширдилар. У киши Хайбарни фатҳ этишда ҳам жуда кўп жонбозликлар кўрсатганлар. Ўшанда ёшлари ҳали йигирмадан ўтмаган эди.

Бир куни Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Эртага жангда байроқни бир кишига бераман, Аллоҳ ва Расули уни яхши кўради ва у ҳам Аллоҳ ва Расулини яхши кўради», деб айтдилар. Эртасига ҳамма сахобалар ўша киши ўзлари бўлишини умид қилишганда, Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳазрати Алини сўраб қолдилар. Сахобалар Алининг кўзлари оғриётгани ҳақида хабар беришди. Расууллоҳ у кишининг ҳузурларига боргандаридаги ҳақиқатда кўзлари оғриган эди. Шунда Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам муборак қўлларини Алининг кўзларига теккизиб, дуо қилдилар ва кўзлари шифо топди.

Кўп саҳобалар Алиниңг Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларидағи мақомларида бўлишни орзу қилишар эди. Аллоҳ Расууллоҳ билан Алиниңг мақомларини худди Мусо алайхиссалом билан Ҳорун мақомидек қилди. Али каррамаллоҳу важҳаҳунинг ниҳоятда чиройли бир сўзлари борки, у бизларга ўrnak бўларлидир: «Мениңг қўрқадиган нарсам ҳавои нафсга тобеъ бўлиш ва узун орзулар қилишдир. Ҳавои нафсга тобеъ бўлиш ҳақдан қайтаради. Узун орзулар эса охиратни эсдан чиқартиради. Огоҳ бўлинглар, бу дунё орқада қолиб кетади. Охират эса олдингизга чиқиб, кутиб олади. Сизлар охиратнинг боласи бўлинглар, дунёнинг боласи бўлиб қолманглар. Бу кунда амал бору, ҳисоб йўқдир, эртага эса ҳисоб бору, амал йўқдир».

Али каррамаллоҳу важҳаҳу ҳижратнинг иккинчи йилида Расууллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг қизлари Фотима онамизга уйландилар. Ҳазрати Али Фотима онамиздан ва бошқа хотинларидан ҳаммаси бўлиб, ўн тўрт ўғил, ўн тўққизта қиз фарзанд кўрдилар.

Али ибн Абу Толиб розияллоҳу анҳу 586 та [ҳадис](#) ривоят қилганлар. У зотдан кўп кишилар, жумладан, ўғиллари Ҳасан, Ҳусайн, Мұҳаммад, Умар ҳамда Абдуллоҳ ибн Масъуд, Ибн Умар, Абдуллоҳ ибн Жаъфар, Абдуллоҳ ибн Зубайр, Абу Мусо Ашъарий, Абу Саъид Худрий, Абу Рофиъ, Сұҳайб, Зайд ибн Арқам, Жобир ибн Абдуллоҳ, Абу Ҳурайра, Жобир ибн Самура, Баро ибн Озиб, Жарир ибн Абдуллоҳ ва бошқалар ҳадис ривоят қилганлар. Тобеъинлардан Саъид ибн Мусайиби, Қайс ибн Ҳозим, Алқама ибн Қайс, Абу Асвад Ҙаулий, Аҳнаф ибн Қайс, Шурайҳ ибн Ҳоний ва бошқалар ривоят қилишди.

Мўминларнинг амири Али ибн Абу Толиб масжидда имом бўлиб турганларида хаворижларнинг одами бўлган Абдураҳмон ибн Мулжам томонидан қилич билан урилиб, шаҳид бўлдилар. Бу ҳодиса ҳижратнинг 40-йили, Рамазон ойининг 23-куни, жумъа кунида содир бўлди. Бу пайтда у зот 63 ёшда эдилар.

Бу ҳадис Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламдан кўчирма гап шаклида эмас, балки у зотнинг гапларини ҳазрати Али розияллоҳу анҳунинг иборалари билан ифода этиш орқали ривоят қилинмоқда.

Албатта, саҳобаи киромларнинг ҳар бирлари улуғ инсонлардир. Уларнинг саҳобалик шарафларининг ўзи ғоят улуғ мартаба. Қолаверса, уларнинг ҳар бирлари [Ислом](#) учун қанчадан-қанча хизмат қилган зот ҳисобланадилар.

Шу билан бирга, уларнинг ичида алоҳида мақомга эга бўлганлари ҳам бор. Шулардан ўн кишига Аллоҳнинг Расули соллаллоҳу алайҳи васаллам жаннатнинг башоратини берганлар. Ўша саодатманд зотлардан бири ҳазрати Алидирлар. Мазкур ўнликдан тўрт халифа яна алоҳида ажралиб турадилар. Тўрт халифанинг бири ҳам ҳазрати Алидирлар. Ҳазрати Алининг Ислом учун қилган хизматлари жуда катта. Бунинг устига, у киши Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг аҳли байтларидан эдилар - амакиларининг ўғиллари, куёв ўғиллари, яъни аҳли жаннатнинг саййидаси Фотимаи Заҳронинг эрлари, Имом Ҳасан ва Имом Ҳусайннинг оталариidlар. Шунинг учун фақат мўмингина у кишини севиши ва фақат мунофиқина у кишини ёмон кўриши ажабланарли эмас.

Ушбу ҳадиси шарифдан кўриниб турибдики, муайян бир шахсга муҳаббат қилишнинг ҳам иймон ва мунофиқликка дахли бор экан. Ҳа, ҳамма нарса иймон ўлчови билан ўлчанганде шундай бўлади. Кишини мансаби, пули, моли ёки бошқа нарсалари учун эмас, иймони учун, динга қилган хизматлари учунгина севилади.

«Ҳадис ва ҳаёт» китобидан